

Віктар Буйноўскіс ЗОРКА КОЛАСА

Акра-эсэ

Зорнае вячэрняе неба... Як люблю я глядзець на вячэрняе неба. Яно такое таямнічае і ўвесь час прыцягвае да сябе. Вось і сёння заседзеўся дапазна за любімым томікам Якуба Коласа і не заўважыў, як прабегае час, сцягнула, на небе высыпаліся зорачкі...

Ой, што гэта? Адна зорачка так ярка зазіхацела і стала пералівацца, нібы падміргвае мне? Кажуць, што зоркі- гэта людзі. Можа, гэтая зорачка Якуба Коласа- самай яркай зоркі на небасхіле нашай літаратуры?

Радок за радком чытаю паэму “Новая зямля”. Так захапляцца прыгажосцю мог толькі чалавек, які меў тонкую душу, сапраўдны мастак слова і знаўца роднай прыроды.

Калі пазнаёміўся больш дэталёва з біяграфіяй паэта, зразумеў, адкуль ён чэрпаў свае тэмы. Усё ішло з яго маленства, дзе рос на ўлонні прыроды сын лесніка і якую з тых часоў палюбіў на ўсё жыццё. Непаўторная краса наднёманскіх лугоў, лясных паляў, таемны і ўрачысты шум лесу зачароўвалі ўражлівага хлопчука.

А яшчэ Кастусь вельмі любіў слухаць гутаркі дарослых, асабліва дзядзькі Антося, які расказваў дзецям пра падзеі свайго жыцця, вельмі паэтычна апісваючы малюнкi прыроды.

Калі на момант заплюшчваю вочы , бачу сябе на месцы Кастуся: еду з горкі на санках, мацую сякеркай на рэчцы лёд, чую загадкавую мелодыю вясны...

О, як я цяпер разумею хлопчыка, які так любіў катацца на санках! Гульня на вуліцы зімой-хіба гэта не мара кожнага з нас у маленстве?

Ленавата пацягваюся ў крэсле, гляджу ў акно, а там ужо ноч...О, і зорачку сваю бачу, маленькую, яркую. Мабыць, гэта ён, маленькі Кастусь. Заплюшчваю вочы і бачу: у садзе забайляецца з братамі, бегае, крычыць- весела ім там...

А мне ўспомніўся “Дзядзька- кухар”, усе яго камічныя моманты, стала так смешна. І я нібы прагнуўся.Усміхнуўся, падумаў, які розны настрой у творах Коласа.

Сонна кранаюся шыбы, прыплюшчыўшы адно вока, і нібы кранаюся той яркай зоркі на небе. Так хочацца дакрануцца да яе і шчыра сказаць: “Дзякуй!”

Амаль засынаючы, адчуваю, што на душы так лёгка... Хачу нешта сказаць, а вусны не слухаюцца, толькі ў думках ды ў сэрцы нейкая мелодыя гучыць. І дзе я чуў яе? А мо гэта пасланне ... пасланне той зоркі?..

